

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/679/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912210698
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912210698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. Tomáš Kušnir, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi K. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. XXXX/X, U. O., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. Legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, v konaní o zaplatenie 93,21 € s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 14C/114/2012-94 zo dňa 29. 04. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh zamietol, potvrdzuje.

Vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi trovy konania mení tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. tak, že navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 62,58 € a zároveň ho zaviazal nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 38,35 € na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a „odporcov 1/ až 3/“ JUDr. Andreja Cifru, advokáta so sídlom v Lučenci. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že v prvom rade sa musel vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania zo strany vedľajšieho účastníka a odporcu ako aj s argumentáciou navrhovateľa proti tejto námietke. Konštatoval, že pri posudzovaní námietky premlčania sa musel vysporiadať aj s písomným uznaním dlhu, ktoré je súčasťou listiny označenej ako „Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ zo dňa 13. 2. 2010. Vo vzťahu k uvedenej listine okresný súd uviedol, že má zmätočný obsah v časti, týkajúcej sa označenia subjektu, s ktorým mal odporca uzavrieť dňa 22. 12. 2000 Zmluvu o prenájme, pretože týmto subjektom nebola spoločnosť: Consumer Finance Holding, a.s. (uvedená v predmetnej Dohode), ale spoločnosť Quatro, a.s.. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej konštatoval, že zo strany odporcu bolo v konaní preukázané, že ním vykonané uznanie dlhu zo dňa 13. 2. 2010 bolo v rozpore s podmienkami ust. § 558 Občianskeho zákonníka pre platné uznanie dlhu. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že námietka premlčania je vznesená dôvodne, preto návrh navrhovateľa v plnom rozsahu vrátane príslušenstva zamietol. Vo vzťahu k

trovám konania okresný súd uviedol, že z celkovo uplatnenej sumy trov právneho zastúpenia 100,93 € prináleží odporcovi časť vo výške 38,35 € a vedľajšiemu účastníkovi časť vo výške 62,58 €.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľ v podaní zo dňa 19. 06. 2013 odvolal. V odvolaní uviedol, že odvolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci okresným súdom a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Poukázal na to, že dňa 13. 02. 2010 odporca podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len Dohoda), prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo Zmluvy o prenájme zo dňa 22. 12. 2000 vo výške 93,21 € s prísl. čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť tento záväzok v splátkach uvedených v Dohode. Podľa názoru navrhovateľa predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky, a prísľub dlžníka dlh zaplatiť. Zároveň odporca potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V uvedenej súvislosti navrhovateľ poukázal na čl. 3 bod 3.1. Dohody, v ktorom je podľa jeho názoru jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: „Osoby uvedené v bode 1. a 2. alebo 1.3. tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“. Zdôraznil, že obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je prerušenie plynutia premlčacej doby, čo znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona. Zdôraznil, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby mal dlžník v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Podľa názoru navrhovateľa odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, čo znamená, že nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka a to, že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval, nakoľko právna úprava obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho kto uznal premlčaný dlh o jeho premlčaní so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Navrhovateľ v odvolaní poukázal tiež na to, že odporca sám požiadal o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach, nakoľko nebol schopný uhradiť dlžnú sumu naraz, preto umožnil odporcovi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach a teda snažil sa v záujme odporcu predísť súdному konaniu. Podľa navrhovateľa je logické, že si musí zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára dlžníkmi a to práve uznaním dlhu zo strany dlžníkov s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Preto je podľa navrhovateľa absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením Dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle dlžníka, (ktorý si je vedomý svojho záväzku) uzavrieť s navrhovateľom Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní uviedol, že nemôže súhlasiť so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Dochádza teda k zmene v spôsobe plnenia záväzku. V nadväznosti na uvedené navrhovateľ zdôraznil, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi navrhovateľom ako veriteľom a odporcom ako dlžníkom, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemal postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej právnej úpravy. Z uvedeného potom vyplýva, že uzavretie dohody o tom, že odporca uznáva svoj záväzok, nemohlo byť odporcovi vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na Dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa názoru navrhovateľa, odporca potom čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť o premlčaní dlhu. K podpisu Dohody nebol odporca žiadnym spôsobom donútený, uzavretím Dohody nedošlo k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, ale práve naopak, navrhovateľ poskytol odporcovi možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporca dostal do omeškania, v splátkach. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec ju nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Navrhovateľ v odvolaní vyjadril tiež nesúhlas s tou časťou rozhodnutia okresného súdu, v ktorej okresný súd zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka, čo navrhovateľ odôvodnil poukazom na ust. § 150 ods. 2 OSP. Podľa názoru navrhovateľa v danom prípade bola na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 2 OSP, keďže predmetom konania je suma

93,21 € s prísl., a teda je zrejmé že ide o drobný spor, pričom trovy právneho zastúpenia vo výške 100,93 € sú značne neprimerané výške žalovanej pohľadávky. Zdôraznil, že ust. § 150 ods. 2 OSP sleduje hlavne jednoduchosť a nákladovú efektívnosť vedenia súdnych sporov, aby strana, ktorá nemala v konaní úspech bola povinná zaplatiť len tie trovy konania, ktoré sú úmerné hodnote pohľadávky a ktoré sú nevyhnutné. Prítom je podľa navrhovateľa potrebné vychádzať zo zásady primeranosti a úmernosti vo vzťahu k výške žalovanej istiny, ale aj vo vzťahu k povahe veci, posúdeniu jej zložitosti a obsahu podaní. Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že vedľajší účastník v obdobných veciach vystupuje opakovane s obsahovo rovnakými jednoduchými podaniami. Vzhľadom na uvedené nemal okresný súd, podľa názoru navrhovateľa, vedľajšiemu účastníkovi priznať trovy právneho zastúpenia vo výške zjavne neúmernej k výške istiny a povahe konania. Navrhovateľ poukázal v odvolaní aj na nejednoznačnosť výroku o trovách konania, podľa ktorého je navrhovateľ povinný uhradiť trovy konania zástupcovi vedľajšieho účastníka odporcov 1. až 3., pričom v konaní na strane odporcu vystupuje len jeden odporca. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že cieľom Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Podľa názoru navrhovateľa vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť spotrebiteľom právnu pomoc v súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z.z., podľa obsahu ktorej cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je podľa názoru navrhovateľa zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Podľa názoru navrhovateľa len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akýchkoľvek vedomostí o predmete a stave konania, nie je možné pripraviť sa na zastupovanie v tej ktorej veci a teda naplniť podstatu právneho úkonu - príprava a prevzatie právneho zastúpenia. Navyše vedľajší účastník podľa názoru navrhovateľa viaceré procesné podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. V zmysle vyššie uvedeného, trovy vedľajšieho účastníka nie sú podľa navrhovateľa trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. V závere odvolania navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle ust. § 220 OSP ho zmenil tak, že návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovie, resp. aby rozsudok okresného súdu v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 2 OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania v celkovej výške 29,29 €.

V podaní zo dňa 22. 08. 2013 sa k obsahu odvolania navrhovateľa vyjadril vedľajší účastník na strane odporcu a vo vyjadrení uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne po stránke právnej aj skutkovej, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec. Uviedol, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov vrátane obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu, uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. Spotrebiteľské právo bolo etablované do právneho poriadku Slovenskej republiky v rámci procesu transpozície právnych aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. V súkromnoprávnej rovine sú ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku ako aj v ostatných spotrebiteľských normách, ktoré sú vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že sú do nich implementované záväzné európske spotrebiteľské právne predpisy. Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie vystupujú na trhu v monopolnom postavení. Vedľajší účastník na strane odporcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 13. 02. 2010 je formulár, ktorý navrhovateľ vopred pripravil pre žalovaného spotrebiteľa

ako dlžníka, prípadne osobu prístupujúcu k záväzku, pričom dlžník nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Právny predchodca navrhovateľa QUATRO, a. s., v právnom postavení dodávateľa uzatvoril so žalovaným spotrebiteľom Zmluvu o prenájme zo dňa 22. 12. 2000. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu ku hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu sú podľa názoru navrhovateľa jeho účelovou snahou vyhnúť sa tomu, aby bol navrhovateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv považovaný za dodávateľa, teda aby sa navrhovateľ vyhol tomu, že súd podrobí Dohodu kontrole podľa príslušných ustanovení spotrebiteľských právnych predpisov. Navrhovateľ bol pri uzatváraní Dohody bez akýchkoľvek pochybností v postavení dodávateľa, preto podľa názoru vedľajšieho účastníka musí súd podrobiť Dohodu ako každú spotrebiteľskú zmluvu, ktorú navrhovateľ uzatvára, kontrole v zmysle § 153 ods. 3 OSP pri náležitej aplikácii spotrebiteľských právnych predpisov. Podľa názoru vedľajšieho účastníka na strane odporcu uzavretie Dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Predformulovaná Dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu umožňuje navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva (zmluvné úroky, zákonné úroky, sankcie a pod.) v dôsledku plynutia času a následnú kvalifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe navrhovateľ označuje ako súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania a ďalej to, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke. Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje od ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čím chce získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Navrhovateľ vo formulárových dohodách necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Chce tak uzavretím Dohody pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektosti pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, a ktorých zaplatenie právnomu predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa. Dohody sú predkladané spotrebiteľom pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa, ktoré odporujú dobrým mravom súčasne s neurčitou Dohody je dôvodom na posúdenie uznania ako neplatného právneho úkonu podľa § 39 a 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k odvolacím námietkam navrhovateľa, ktoré sa týkajú trov konania, vedľajší účastník na strane odporcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že okresný súd pri priznaní trov vedľajšiemu účastníkovi postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníka svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 OSP, ktoré bolo s účinnosťou od 01. 01. 2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. V zmysle citovanej novely § 137 majú nárok na náhradu výdavkov aj právnické osoby, ktoré sú oprávnené zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 332/2011 Z. z. má navrhovaná právna úprava dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť aj z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, podľa znenia ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania a to za podmienok ustanovených zákonom. Vedľajší účastník ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní. V závere vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa vedľajší účastník na strane odporcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,41 €.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním navrhovateľa podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh zamietol podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil; vo výroku ktorým okresný súd zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi trovy konania podľa § 220 OSP zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s povahou Zmluvy o nájme zo dňa 22. 12. 2000. Predmetná zmluva spĺňa predpoklady štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a teda pri podpise zmluvy nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo zmenu vopred pripraveného obsahu zmluvy. Súčasťou zmluvy sú tiež Všeobecné obchodné podmienky, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže ovplyvniť, pretože sú rovnako pripravené vopred a pre veľký počet potencionálnych spotrebiteľov, bez individualizácie požiadaviek konkrétneho spotrebiteľa. Po preskúmaní veci odvolací súd ďalej uvádza, že okresný súd správne vyhodnotil predmetnú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 22. 12. 2000 ako akcesorický právny úkon súvisiaci so Zmluvou o prenájme zo dňa 22. 12. 2000. Jeho úvahy o tom, že aj v prípade Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ide o formulárovú, vopred pripravenú Dohodu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ pred jej podpisom ovplyvniť, sú správne. Pokiaľ ide o okolnosti uzavretia Dohody, odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že odporcom vykonané uznanie dlhu zo dňa 13. 2. 2010 bolo v rozpore s podmienkami ust. § 558 Občianskeho zákonníka pre platné uznanie dlhu. Pri uzatváraní Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku došlo ku kumulácii nekalých obchodných praktík, ktoré sú v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktoré sú spôsobilé podstatným spôsobom naručiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa, pretože vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu je zakomponovaná do článku 3. tejto Dohody označeného ako „Forma splatenia záväzku“. Dlžník pri použití takejto nekalkej obchodnej praktiky nemohol mať relevantnú vedomosť o tom, že podpisuje dohodu, do ktorej je zahrnuté aj uznanie premlčaného dlhu, preto toto uznanie nemôže vyvolať právne účinky spojené s ust. § 558 a § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka. Predmetná Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku bola pripravená na vopred predtlačenom formulári, čo znamená, že spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je potom umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do článku 3. Dohody, ktorý obsahovo upravuje formu splatenia záväzku zavádzajúce a je porušením odbornej starostlivosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorú možno očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu ku spotrebiteľovi, a ktorá napĺňa kritériá čestnej obchodnej praktiky a všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v tejto oblasti činností. Pokiaľ ide o posúdenie otázky premlčania, odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v žalobe uviedol, že odporca si neplnil povinnosti vyplývajúce zo Zmluvy o nájme zo dňa 22. 12. 2000, preto postupca (pôvodný veriteľ) od zmluvy odstúpil a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy pred dohodnutou lehotou splatnosti úveru. Okresný súd konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v čase podania žaloby bol uplatnený nárok navrhovateľa už premlčaný (keďže zároveň dospel k záveru, že Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 13. 02. 2010 je neplatná) a teda námietka premlčania bola vznesená dôvodne. Navrhovateľ v odvolaní závery okresného súdu vo vzťahu k predčasnej splatnosti úveru a na to nadväzujúcemu podaniu žaloby po uplynutí všeobecnej premlčacej doby nespochybnil (§ 212 ods. 1 OSP), v odvolaní namietal nesprávne posúdenie Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku a z toho vyplývajúce závery okresného súdu o tom, že nenastali právne účinky, ktoré zákon s takýmto právnym úkonom spája.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd návrh navrhovateľa zamietol, ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil konštatujúc, že ak chcel navrhovateľ uzatvorením Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dosiahnuť uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktoré vyžaduje relevantnú vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu v čase jeho uznania, tak pri vyhotovení Dohody nemal použiť nekalú obchodnú praktiku spôsobilú zaviesť spotrebiteľa, pretože takéto konanie je v rozpore so Zákom na ochranu spotrebiteľa (zák. č. 250/2007 Z. z.).

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa rozhodnutia okresného súdu o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu, odvolací súd uvádza, že pokiaľ navrhovateľ poukázal na ust. § 150 ods. 2 OSP, tak táto odvolacia námietka navrhovateľa je opodstatnená, rovnako ako odvolacia námietka, že pri formulácii výroku o trovách konania okresný súd pochybil aj v tom, že uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi konania a odporcovi trovy konania na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a odporcov 1/ až 3/. V danom prípade sa vzhľadom na výšku predmetu konania jedná o tzv. drobný spor (§ 200ea OSP), preto je namieste aplikácia ust. § 150 ods. 2 OSP na rozhodnutie o trovách konania. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi trovy konania podľa ust. § 220 OSP zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu a odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 2 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O veci rozhodol senát odvolacieho súd pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.